

RAKKAUDEN YHTEISKUNTA?

Rakkauden pelisäännöt -kirja on saavuttanut Yhdysvalloissa suursuosion. Kirja käsittelee tietenkin parisuhdetta, sillä eihän rakkaus voi olla sen laajempi ilmiö? Siirränpä kuitenkin omavaltaisesti kirjan esittelemiä pelisääntöjä myös yhteiskuntaan.

Maamme valtalehden mielipidesivulla ihmetellään nykyisin toistuvasti, mikä on tämä taloudellisesti menestyvä hyvinvointivaltio, jossa lapset, vanhuksat, sairaat ja muut vähäväkiset kärsivät. Kansa tosiaan näyttäisi kaipaavan jonkinlaista rakkauden politiikkaa.

Mutta toistaiseksi on siis lähdetävä liikkeelle tästä yhteiskunnan alkusolulle tarkoitettusta oppaasta. Kirjan perusajatus on, että ihminen, jota ei kiinnosta henkinen kasvu, ei menesty kovin hyvin parisuhteessa. Saman ajatuksen voi siirtää valtaa käyttäviin yhteiskuntamme jäseniin.

Henkinen kasvu on kirjan mukaan ytimeltään sitä, että ihminen kykenee näkemään ja kunnioittamaan myös toisen ihmisen todellisuutta ja toimimaan myös sen hyväksi. Yhteiskunnan tasolla tämä haaste on paljon vaativampi kuin parisuhteessa. "Ei tarvitse erikseen

päättää, että köyhät eivät saa yhtä hyviä palveluita kuin ylempään keskiluokkaan kuuluvat. Mutta näin se vain sattuu käymään", sanoo sosiaali- ja terveyspolitiikan professori Juhani Lehto (Socius 4/00).

Kun ihminen ei osaa verbalisoida itseään hyvin eikä pitää puoliaan, valtaa käyttävien olisi varmaan enemmän käytettävä aikaa paneutuakseen tällaisten ihmisten tilanteisiin? Yksi rakkauden pelisäännöistä on kirjan mukaan ajan antaminen.

Usein ajatellaan ja toivotaan, että rakkaus on miellyttävää oleskelua omalla mukavuusalueella, mutta kasvuajatteluun pohjaava kirja kehottaa poistumaan sieltä.

Jokin aika sitten erään suomalaisen kunnan päättävät henkilöt menivät päiväksi vanhainkotiin hoitotyöhön. Jos yhteiskunnassamme olisi voimassa rakkauden pelisäännöt, tällaisia omalta mukavuusalueelta poistumisia tapahtuisi (tai veloitettaisiin tapahtuvaksi?) paljon enemmän.

Cherie Carter-Scott on luonnollisesti laatinut oman pelisääntönsä erimielisyyksiin ja riitoihin. Erimielisyydellä ja riidalla on hänen mu-

kaansa olennainen ero. Riitaan liittyy oikeassa olemisen tarve. Erimielisyyden vallitessa olennaista on kunnioittaa myös toisen osapuolen tarpeita. Myös osapuolen, jonka verbalisoimiskyky on olennaisesti heikompi kuin oman ryhmän puhe-
taito.

Voisimmeko ajatella, että demokratia ja hyvinvointivaltio ovat vain kehitysaskelita matkalla kohti kehittyneempää yhteiskuntaa? Minkä nimen sitten annammekaan yhteiskunnalle, jossa pelataan rakkauden pelisäännöillä.

Carter-Scottin kirja on tietenkin helppo teiltata amerikkalaiseksi populaarikirjallisuudeksi, eikä siis vakavasti otettavaksi. Mutta odotellessani yhteiskuntatieteilijöiden miettivän parempia rakkauden pelisääntöjä pidän näitä henkilökohtaisten kärsimysten ja onnistumisten kautta luotuja sääntöjä hyvänä lähtökohtana!

TUULA-MARIA AHONEN

CHERIE CARTER-SCOTT
RAKKAUDEN PELISÄÄNNÖT
TAMMI 2000